

slaa fast, at det er uberettiget at sige, at det udelukkende var Arbejdskraft til Landbruget, som gennem disse Foranstaltninger skulde skaffes til Veje.

Jeg har gjort disse Bemærkninger, fordi der paa dette Omraade synes at være nogen usikker og fejlagtig Opfattelse til Stede hos mange Mennesker.

Piper: Jeg kan for største Delen slutte mig til, hvad den ærede Ordfører har udtalt. Naar jeg tager Ordet, er det, fordi jeg som Medforslagsstiller af Ændringsforslaget under Nr. 2 vil motivere min Stilling dertil. Forinden jeg gaar over dertil, skal jeg dog føje et Par Ord til den ærede Ordførers Udtalelser om Ændringsforslag under Nr. 1.

Da Lovforslaget var til første Behandling, udtalte jeg, at det forbavtede mig meget at se dette Forslag. Jeg mente, at der maatte ligge tilstrækkelig Motivering til Grund derfor, og opfordrede den højtærede Minister til at gøre Tinget bekendt med disse Motiver enten i Salen eller i Udvalget. Jeg maa tilstaa, at jeg er bleven meget forundret over, at Ministeren ikke har haft andet at meddele Udvalget end det, som findes i Bilag 2 til Betænkningen; det viser faktisk, at Ministeren har været ganske uden det Grundlag, som jeg synes nødvendigvis maatte være til Stede for at fremsætte et Lovforslag, der kræver 1 Mill. Kr. i Udgift. Jeg mener, at den højtærede Landbrugsminister saa meget mere burde være den sidste til at fremkomme med et saadant Forslag, som han jo som bekendt ser endnu mørkere paa den finansielle Situation end alle vi andre. — Der er, som sagt, ikke fra Ministeriets Side ført noget Bevis for, at det er nødvendigt at udrede denne Million mere, eller at det er nødvendigt at yde den i Aar. Det hele, man har at holde sig til, er, at forskellige Kommissionsformænd maaske have stillet Andragerne i Udsigt, at de kunne vente at faa Laan, men der er formentlig ingen af disse Kommissionsformænd, der vil indrømme det. Fejltagelsen kan maaske ogsaa ligge hos Ansøgerne eller hos Ministeriet, der ikke tilstrækkeligt har indskærpet i Instrukserne til Kommissionsformændene, at i Aar maatte man være mere forsigtig og advare Ansøgerne, saa meget mere som der kunde ventes en stærkere Tilgang af Ansøgere end tidligere paa Grund af de mere gunstige Betingelser.

Endskønt der altsaa ikke er noget paalideligt Grundlag, der kunde motivere

at bevilge flere Penge i Aar, har jeg dog ikke villet være med til ikke at hjælpe dem, der saaledes maaske uden egen Skyld ere komne ind i en mindre heldig Stilling, og er derfor gaaet med til at stille 1 Mill. Kr. mere til Raadighed for indeværende Aar, men selvfølgelig paa Betingelse af, at den samlede Bevilling i de 5 Aar, som Loven af 30. April 1909 omfatter, ikke udredes med et større Beløb end de dertil stipulerede 20 Mill. Kr. Jeg finder det med Statskassens nuværende Tilstand for Øje ganske uforsvarligt at gaa til forhøjede Udgifter, uden at man samtidig er i Stand til at skaffe de fornødne Midler til Dækning. Den forskudsvisse Betaling er derimod forsvarlig. Der vil da kun blive Tale om et mindre Rentetab for Staten, og det mener jeg under de foreliggende Omstændigheder at kunne gaa med til.

Medens jeg i al Almindelighed er imod, at man lapper paa en Lov og tager den op til Revision, forinden lovmæssigt set den Tid er kommen, da den skal revideres, finder jeg dog, da denne Lov nu er tagen op til Forhandling, idet man med det Forslag, som Ministeren har fremsat, vil indføre en Ændring i Loven, at der tillige er Anledning til at se at komme bort fra den Bestemmelse om Fordelingen af Laanene, som findes i denne Lov. Den har ogsaa været i de tidligere, men har maaske neppe nogen Sinde før vist sine uheldige Følger saa meget som ved den Fordeling, der nu har fundet Sted for indeværende Aar. Denne Fordelingsmaade har medført, at Randers Amt har faaet tildelt 555,150 Kr. af de 3 Mill. Kr., som Ministeren har stillet til Raadighed til nye Laan, Ribe Amt har faaet 309,375 Kr., og Aarhus Amt har faaet 335,625 Kr. Det er i alt $\frac{2}{5}$ af hele det samlede Beløb, medens der kun bliver $\frac{3}{5}$ til alle de øvrige Amter. Dette er en Uretfærdighed imod Befolkningen i de andre Amter. Og det kan tillige medføre en Fare for dem, der blive Ejere af disse Huse, at man sammenklumper alt for mange af den Slags Ejendomme i enkelte Amter. Det maa erindres, at de fleste af disse Ejendommens Indehavere jo dog ikke kunne klare sig uden at skaffe sig Indtægt ude fra, og naar der sammenhobes mange paa et Sted, kan der ikke blive Arbejde og Fortjeneste til dem ude omkring. Men deri, at disse Folk vanskeligt kunne bestaa, ligger tillige en Fare for den Prioritet, som Staten har indestaaende i Ejendommen.

Denne Maade, hvorpaa Pengene her fordeles, og den Sammenhobning af Smaa-